

Protestantse gemeente Leidsche Rijn
13 februari 2022, De Hoef

Voorganger Marije Karreman
Combo

Prediker 4: 10 Wanneer twee vrienden samen zijn en een van beiden valt, helpt de ander hem weer overeind, maar wie alleen is en ten val komt is beklagenswaardig, want hij heeft niemand die hem op de been helpt.

Mag ik dan bij jou **Claudia de Breij**

1 Korintiërs 13:1-14 Al sprak ik de talen van alle mensen en die van de engelen – had ik de liefde niet, ik zou niet meer zijn dan een dreunende gong of een schallende cimbaal. Al had ik de gave om te profeteren en doorgrondde ik alle geheimen, al bezat ik alle kennis en had ik het geloof dat bergen kan verplaatsen – had ik de liefde niet, ik zou niets zijn. Al verkocht ik mijn bezittingen omdat ik voedsel aan de armen wilde geven, al gaf ik mijn lichaam prijs om te worden verbrand – had ik de liefde niet, het zou mij niet baten. De liefde is geduldig en vol goedheid. De liefde kent geen afgunst, geen ijdel vertoon en geen zelfgenoegzaamheid. Ze is niet grof en niet zelfzuchtig, ze laat zich niet boos maken en rekent het kwaad niet aan, ze verheugt zich niet over het onrecht maar vindt vreugde in de waarheid. Alles verdraagt ze, alles gelooft ze, alles hoopt ze, in alles volhardt ze. De liefde zal nooit vergaan. Profetieën zullen verdwijnen, klanktaal zal verstommen, kennis verloren gaan – want ons kennen schiet tekort en ons profeteren is beperkt. Wanneer het volmaakte komt zal wat beperkt is verdwijnen. Toen ik nog een kind was sprak ik als een kind, dacht ik als een kind, redeneerde ik als een kind. Nu ik volwassen ben heb ik al het kinderlijke achter me gelaten. Nu zien we nog maar een afspiegeling, een raadselachtig beeld, maar straks staan we oog in oog. Nu is mijn kennen nog beperkt, maar straks zal ik volledig kennen, zoals ik zelf gekend ben. Dit is wat blijft: geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de grootste daarvan is de liefde.

Overdenking

Een paar woorden over de liefde.

Het is zo'n bekend en geliefd en inmiddels misschien al een beetje grijsgedraaid liedje, 'mag ik dan bij jou' van Claudia de Breij. Het verwoordt blijkbaar op een aansprekende manier die zoektocht van ons, mensen, naar houvast, naar iemand bij wie we ons zelf kunnen zijn, bij wie we terecht kunnen... bij wie we kunnen schuilen.

Kijk, die Bijbeltekst uit Prediker die stelt het eenvoudig en ook een beetje boud:

Prediker 4: 10 Wanneer twee vrienden samen zijn en een van beiden valt, helpt de ander hem weer overeind, maar wie alleen is en ten val komt is beklagenswaardig, want hij heeft niemand die hem op de been helpt.

Ja, dat zie ik zo gebeuren. Als je samen bent is het eenvoudig om te rekenen op de hulp van de ander, en tegelijkertijd, 'neem iemand nooit voor lief'. Claudia de Breij schrijft dat in dit boekje, 'Neem een geit', dat ik deze week weer heb gelezen.

'Iemand voor lief nemen' betekent ook dat je misschien niet eens meer ziet wat de ander allemaal voor je doet, en dat je het niet meer waardeert. Neem iemand nooit voor lief, blijf het zien, en waarderen.

Maar terug naar die tekst uit spreuken, 'wie alleen is en ten val komt is beklagenswaardig'. En ik dacht, nou ja, zo somber is het niet, alleen, want, *je kunt om hulp vragen*.

We leren kinderen al jong dat ze ergens om kunnen vragen, vriendelijk vragen, met alsjeblijft en twee woorden.

Maar bij het opgroeien wordt 'zelluf doen' steeds belangrijker. Je wilt het zelf doen en kunnen, op eigen benen staan, je eigen pad bewandelen.

Maar laat ik daar dit over zeggen, heel eenvoudig: ook al kan het, het hoeft niet voortdurend, het hoeft niet de hele tijd, alleen, zelluf. Echt niet.

'Ik kan het niet alleen' dit lied van de Dijk zal aan het einde van de dienst nog klinken, en het klinkt wel vaker in de Hoef, en ik denk daar altijd bij, als Koos het uitroept 'Ik kan het niet alleen!' *Hoeft ook niet*. Echt niet. Je hoeft het niet allemaal alleen te doen.

Wat een opluchting hè.

Maar als je niet dagelijks iemand om je heen hebt, is het wel belangrijk, dat je dan af en toe iemand aan zijn of haar jasje trekt. Hé, mag ik je wat vragen? Kun je me helpen?

En dat is zo mooi aan dit liedje van Claudia de Breij, dat ze die vraag wat eenvoudiger heeft gemaakt.

Want je kunt om hulp verlegen zitten, je kunt hopen op een stille reddende engel, en wachten, en ondertussen stapelen de zorgen zich misschien wel op, maar, je kunt er ook eenvoudigweg om vragen.

Mag het? Mag ik bij jou schuilen?

Kun je iets voor me doen, of zijn?

Wil je mijn tranen drogen... als ik verdrietig ben?

En als ik bang ben in het donker, mag ik dan naar je toe vluchten?

Je mag ook naar mij toe komen, het is wederzijds, maar vandaag... mag ik vandaag bij jou?

Durf het te vragen... #dtv

En wat ook tot mij spreekt in dit liedje is dat ze op zoek is naar iemand die *zonder oordeel* accepteert, opneemt en binnenlaat.

Er zijn clubjes waar je niet bij wilt of kunt horen,
er zijn regels waar je niet aan voldoet,
je moet misschien iemand zijn die je niet langer kunt zijn,
tja, wat kan dat zijn, vul zelf maar in...

En dan zoek je houvast,
je zoekt iemand bij wie je wél jezelf kunt zijn,
gewoon zoals je bent.

En dat brengt mij bij de lezing uit **1 Korintiërs 13**, over de liefde.
Het is van alle tijden om je te laten voorstaan op wat je allemaal hebt bereikt, wat je doet,
kan, of hebt geleerd, hoeveel succes je hebt, hoe je carrière verloopt, en ook nog kun je
misschien trots zijn op hoe je de wereld beter probeert te maken en je inspant tot het
uiterst.

Maar let op, schrijft Paulus, en bij deze woorden luister ik graag naar hem,
en dat hij het in de ik-vorm schrijft maakt het extra sterk:
'Al zou ik alle talen spreken, al zou ik alles begrijpen, weten, en een rotsvast geloof hebben, -
had ik de liefde niet, het zouden alleen maar lege woorden zijn, het zou niet baten, ik zou
niets zijn...'

Is Paulus een softie geworden?
Wat begint hij opeens over liefde?
Waarom liefde?

Nou ja, het antwoord op die vragen krijgen we nog niet, hij schrijft gewoon verder, dit lied
over liefde, en dan gaat niet over romantiek, niet over cupido of Valentijn, mocht je daar
behoefte aan hebben, lees Hooglied nog eens door.

Paulus schrijft. 'De liefde is:
Geduldig.
Vol goedheid.
Ze kent geen jaloezie, geen ijdelheid, geen zelfgenoegzaamheid.
Ze is niet grof en zelfzuchtig.
Ze laat zich niet boos maken.
Rekent het kwaad niet aan.
Ze verheugt zich niet over onrecht, maar vindt vreugde, ze wordt blij van – de waarheid.'

En dan: alles verdraagt ze, alles gelooft ze, alles hoopt ze, in alles volhardt ze...

Dus het gaat om liefde die zo ruim is, dat het niet uitsluit, niet buitensluit, niet oordeelt... En
dat doet me denken aan het lied van Claudia de Breij.

Bij iemand terecht kunnen die niet oordeelt...
Dat heeft ook alles met mildheid en genade te maken...

Mag ik bij jou schuilen? Met al mijn sores, mijn hoekige kanten, met al mijn misstappen, mijn
fouten en onvolkomenheden, met mijn verdriet en mijn twijfels?
Ja, mag. Ja.
Altijd ja.

Gaat dit dan over Gods liefde? Of over liefde van mensen?
Dat onderscheid wordt hier niet gemaakt. Het gaat over liefde.
Zo beschrijft, bezingt Paulus de liefde. Zo zou het moeten zijn, zo wil je dat het is.

En hij zegt ook nog: de liefde zal nooit vergaan.
Kennis wel, en macht, en aanzien, geloof wellicht, en je talenkennis, al je geld en goed. Maar liefde vergaat niet.
Dus oefen je vooral daarin. In liefde. In hoe je naar elkaar kijkt, hoe je met elkaar omgaat, wat of wie je voor elkaar kunt zijn.

Een klein aansporing, om mee af te sluiten.
Klop bij iemand aan, als je om hulp verlegen zit, om houvast of een troostend woord. En wees beschikbaar als iemand bij jou aanklopt. Open je hart, je armen, je leven, voor de mensen om je heen...
Ja, natuurlijk zitten daar grenzen aan, je kunt niet alles voor elkaar zijn, en iedereen heeft zijn eigen last te dragen.
Maar je hebt veel te geven, veel meer dan je misschien wel denkt. En er is veel te ontvangen.

Liefde zonder oordeel. Wijd open armen. Een plek om te schuilen.
Amen